

UVOD V PSIHOANALIZO IN PSIHOANALITIČNE KONCEPTE – TEORIJA IN PRAKSA, dr. Igor Okorn:

»Kadar razmišljamo in govorimo o sodobnosti ali modernosti v zvezi z nečim, potem moramo vedeti, da bo najverjetneje modernost ali sodobnost našega spoznanja že »zgodovina«, ko bomo to zapisali. Dejstvo je, da je, v tem globaliziranem svetu nenehnih novih spoznavanj, znanja in informacij, skoraj preveč vsega novega in sodobnega. Ko je Freud ob prelomu 19. stoletja prvič predstavljal svoje, za takratne čase »preveč« sodobne ideje, predvsem v odnosu do znanosti in družbe, kateri je pripadal, je bil temu primeren tudi odziv njegove okolice. Freud je večkrat poudaril, da so nekatere njegove ideje, spoznanja in razmišljanja izhajala iz raziskovanja najstarejših zapisanih misli o človeku in družbi, in da je njegova želja in namen v tem, da z novim videnjem in interpretiranjem razmišljanja drugih in z lastnimi opazovanji, razmišljanji, znanjem in razumevanjem, poda nove ideje in koncepte o delovanju človekovega duševnega in družbenega življenja. Njegov genij in moč njegovih idej, ki so opisovale dogajanja v človeku, so dobile novo, spremenjeno podobo. Da bi lahko danes, po več kot stoletju govorili o sodobnosti in modernosti psihoanalize in psihoanalitičnih konceptov, se je smiselno vprašati slednje- kaj je po vsem tem času ohranilo svojo modernost, se preoblikovalo, spremenilo, dopolnilo in spet (po)ostalo sodobno. Psihoanaliza je vedno sodobna in hkrati vedno povezana z zgodovino, torej »stara«. Nekaj, kar bi imenoval moderna psihoanaliza, je nekaj kar v resnici »tam zunaj«, v praksi ne obstaja. Namen predstavite bo tako tudi opis zgodovinskega razvoja psihoanalitične misli in konceptov. Pri predavanjih bi lahko izbral tudi drugačno pot, druge koncepte in/ali druge avtorje. Predstavljeni koncepti predstavljajo le omejen pregled na psihoanalizo. Namen in izhodiščna teza predavanj je, da se je psihoanalitična teoretična misel-metapsihologija, razvijala in dograjevala skupaj z razvojem psihoanalitične klinične prakse in s stalnim nadgrajevanjem, spreminjanjem in tudi opuščanjem na začetku uporabljenih temeljnih konceptov psihoanalize, ki so jih uporabili kot »definicijo dogajanja v klinični praksi različni avtorji« v svojem izvornem smislu. Ta smisel se je skozi razvoj klinične prakse in skozi zgodovino delno ohranjal, sperminjal, nadgrajeval in smiselno »prečiščeval«, glede na vsakokratna nova spoznanja in preverjanja v klinični praksi. Z uporabo nekaterih psihoanalitičnih konceptov v predavanjih, bom poskušal prikazati ta generični razvoj teorije in klinične prakse psihoanalize.«